

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 83

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 27 ianuarie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
ACTE ALE SENATULUI		
3.	— Decizie privind convocarea Senatului în sesiune extraordinară	2
ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR		
1.	— Decizie privind convocarea Camerei Deputaților în sesiune ordinară	3
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 707 din 28 octombrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 71 din Codul de procedură penală	3–4
	Decizia nr. 788 din 23 noiembrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	5–8

ACTE ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

DECIZIE**privind convocarea Senatului în sesiune extraordinară**

În temeiul dispozițiilor art. 66 alin. (2) și (3), ale art. 115 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 84 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, republicat, cu modificările ulterioare,

Președintele Senatului d e c i d e:

Articol unic. — Se convoacă Senatul în sesiune extraordinară, în data de 27 ianuarie 2022, ora 13.00. Proiectul ordinii de zi și proiectul programului de lucru sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta decizie.

PREȘEDINTELE SENATULUI

FLORIN-VASILE CÎȚU

București, 27 ianuarie 2022.

Nr. 3.

ANEXĂ**PROIECTUL ORDINII DE ZI ȘI PROIECTUL PROGRAMULUI DE LUCRU
al Senatului pentru sesiunea extraordinară din data de 27 ianuarie 2022**

— sesiune extraordinară —

I. Proiectul ordinii de zi

1. Informare cu privire la proiectele de legi privind aprobarea unor ordonanțe de urgență ale Guvernului:

— Proiectul de lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2022 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 118/2021 privind stabilirea unei scheme de compensare pentru consumul de energie electrică și gaze naturale pentru sezonul rece 2021—2022, precum și pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 27/1996 privind acordarea de facilități persoanelor care domiciliază sau lucrează în unele localități din Munții Apuseni și în Rezervația Biosferei „Delta Dunării” (b8/2022).

II. Proiectul programului de lucru

Joi, 27 ianuarie 2022

ora 13.00 — Lucrări în Plenul Senatului

ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****DECIZIE****privind convocarea Camerei Deputaților în sesiune ordinară**

În temeiul dispozițiilor art. 66 alin. (1) și (3) din Constituția României, republicată, și ale art. 34 lit. a) din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Camerei Deputaților d e c i d e:

Articol unic. — Camera Deputaților este convocată în prima sesiune ordinară a anului 2022 în ziua de marți, 1 februarie 2022, ora 16.00.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

ION-MARCEL CIOLACU

București, 27 ianuarie 2022.

Nr. 1.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 707****din 28 octombrie 2021****referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 71 din Codul de procedură penală**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Maria Eleonora Centea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 71 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ștefan Ionescu în Dosarul nr. 1.323/54/2019 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.441D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, reținând că autorul excepției nu a invocat dispozițiile constituționale pretins încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința penală nr. 301 din 7 noiembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 1.323/54/2019, **Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 71 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Ștefan Ionescu cu ocazia soluționării unei cereri de strămutare.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că textul criticat este neconstituțional în măsura în care se interpretează că cererea de strămutare care privește bănuiala legitimă de lipsă de imparțialitate a judecătorilor de la prima instanță și, deopotrivă, de la curtea de apel, ca instanță de control judiciar, se poate soluționa de către curtea de apel respectivă.

6. Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. În acest sens, reține că se ridică problema de a stabili dacă atunci când motivele de bănuială legitimă cu privire la imparțialitatea judecătorului subzistă în fața tuturor instanțelor din circumscripția unei curți de apel la care va fi trimisă cauza spre judecare, având în vedere faptul că persoana a cărei calitate reprezintă motivul cererii de strămutare poate avea un ascendent asupra judecătorilor fondului tocmai din cauza poziției ierarhice superioare a instanței din care aceasta face parte, ar trebui ca aceasta să fie strămutată la o instanță aflată în circumscripția altei curți de apel. Reține, totodată, că, potrivit dispozițiilor art. 124 alin. (2) din Constituție, judecătorii se bucură de prezumția constituțională de imparțialitate, aceasta fiind atașată statutului lor profesional. Această prezumție poate fi însă răsturnată, în mod individual, cu privire la fiecare judecător în parte, în condițiile în care se demonstrează lipsa imparțialității subiective sau obiective a judecătorului. În ceea ce privește imparțialitatea obiectivă, strămutarea la altă instanță judecătorească din circumscripția aceleiași curți de apel, astfel cum este prevăzută de lege, nu este în toate cauzele suficientă pentru a înlătura motivele de bănuială legitimă care au stat la baza măsurii strămutării, ceea ce înseamnă că se poate prezuma că acestea vor exista la orice instanță judecătorească din circumscripția aceleiași curți de apel. Reține, de asemenea, că în aprecierea imparțialității obiective, aparențele au un rol deosebit, deoarece într-o societate democratică instanțele trebuie să inspire deplină încredere justițiabililor, precum și faptul că actuala reglementare nu oferă o soluție de natură a înlătura îndoielile cu privire la parțialitatea instanței de judecată atunci când aceasta derivă dintr-o anumită calitate a părților unui proces.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate

8. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 71 din Codul de procedură penală, cu următorul

14. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 71 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ștefan Ionescu în Dosarul nr. 1.323/54/2019 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 octombrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

conținut: „*Înalta Curte de Casație și Justiție strămută judecarea unei cauze de la curtea de apel competentă la o altă curte de apel, iar curtea de apel strămută judecarea unei cauze de la un tribunal sau, după caz, de la o judecătorie din circumscripția sa la o altă instanță de același grad din circumscripția sa, atunci când există o suspiciune rezonabilă că imparțialitatea judecătorilor instanței este afectată datorită împrejurărilor cauzei, calității părților ori atunci când există pericol de tulburare a ordinii publice. Strămutarea judecării unei cauze de la o instanță militară competentă la o altă instanță militară de același grad se dispune de curtea militară de apel, prevederile prezentei secțiuni privind strămutarea judecării cauzei de către curtea de apel competentă fiind aplicabile.*”

11. Autorul excepției de neconstituționalitate nu invocă dispoziții constituționale pretins încălcate.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul excepției critică dispozițiile art. 71 din Codul de procedură penală fără a invoca dispozițiile constituționale pretins încălcate. Sub acest aspect, prin Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, Curtea a statuat că orice excepție de neconstituționalitate trebuie să aibă o anumită structură inerentă și intrinsecă ce va cuprinde trei elemente, și anume textul contestat din punctul de vedere al constituționalității, textul de referință pretins încălcat, precum și motivarea de către autorul excepției a relației de contrarietate existente între cele două texte, cu alte cuvinte, motivarea neconstituționalității textului criticat. În condițiile în care primele două elemente pot fi determinate absolut, al treilea element comportă un anumit grad de relativitate determinat tocmai de caracterul său subiectiv. Astfel, motivarea în sine a excepției, ca element al acesteia, nu este neapărat un criteriu material sau cantitativ, ci, dimpotrivă, ea rezultă din dinamica primelor elemente. Prin urmare, materialitatea motivării excepției nu este o condiție *sine qua non* a existenței acesteia. De aceea, Curtea a constatat că în situația în care textul de referință invocat este suficient de precis și clar, astfel încât instanța constituțională să poată reține în mod rezonabil existența unei minime critici de neconstituționalitate, ea este obligată să analizeze pe fond excepția de neconstituționalitate și să considere, deci, că autorul acesteia a respectat și a cuprins în excepția ridicată cele trei elemente menționate.

13. Or, în prezenta cauză, autorul excepției nu invocă textul de referință pretins încălcat, astfel încât Curtea urmează să respingă, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 71 din Codul de procedură penală. Potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizările adresate Curții Constituționale trebuie motivate și, ca atare, Curtea nu se poate substitui autorului excepției în ceea ce privește formularea unor motive de neconstituționalitate. Acest fapt ar avea semnificația exercitării unui control de constituționalitate din oficiu, ceea ce este inadmisibil în raport cu dispozițiile art. 146 din Constituție.

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 788

din 23 noiembrie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (3)
din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef delegat

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată din oficiu în Dosarul nr. 12.836/3/2020 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal. Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.397D/2020.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de înștiințare a fost în mod legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că, în ipoteza în care reclamant în cauza de contencios administrativ este județul, deci o unitate administrativ-teritorială, acesta este reprezentat în justiție de președintele consiliului județean, care reprezintă o autoritate publică. Prin urmare, nu există niciun dubiu cu privire la incidența normei care stabilește competența teritorială a instanței de la sediul pârâtului, întrucât județul, persoană juridică de drept public, se încadrează în ipoteza normei care prevede această competență.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 19 noiembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 12.836/3/2020, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.**

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, Tribunalul București arată că a fost sesizat, în temeiul reglementat de art. 51 alin. (2) din capitolul V al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2011, cu o acțiune prin care reclamantul, persoană juridică de drept public (beneficiar în înțelesul dat de art. 2 din ordonanța de urgență menționată), a atacat decizia pronunțată în soluționarea contestației formulate împotriva unui titlu de creanță. Astfel, instanța de contencios administrativ este sesizată cu un raport juridic de drept administrativ reglementat prin norma specială reprezentată de

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 care, pentru identificarea instanței competente, face trimitere la prevederile normei generale reprezentate de Legea nr. 554/2004. În identificarea instanței competente, în aplicarea art. 51 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011, Tribunalul București constată că instanța competentă din punct de vedere material în cazul de față este tribunalul, prin aplicarea art. 10 alin. (1) și (1¹) din Legea nr. 554/2004. Arată că identificarea instanței competente din punct de vedere teritorial se realizează, în temeiul art. 51 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011, prin aplicarea art. 10 alin. (3) din Legea nr. 554/2004.

6. Potrivit art. 10 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, legiuitorul a reglementat două ipoteze: (i) cea în care reclamant este persoana fizică sau juridică de drept privat, ipoteză în care pârâtul este autoritatea publică, și (ii) cea în care reclamant este autoritatea publică, instituția publică sau asimilată acestora, ipoteză în care pârâtul este cel ce se poate identifica prin aplicarea art. 1 alin. (5), (6) și (8) și art. 3 din Legea nr. 554/2004. Raportul juridic de contencios administrativ reglementat de norma specială a art. 51 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 are ca părți reclamantul [beneficiarul în înțelesul art. 2 alin. (1) lit. g) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011], care poate fi orice persoană fizică sau juridică de drept public ori privat, și pârâtul, autoritatea cu competențe în gestionarea fondurilor europene. Așa fiind, autorul excepției susține că art. 10 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, normă generală cu vocație de aplicare în identificarea instanței competente din punct de vedere teritorial să soluționeze acțiunea în contencios administrativ întemeiată pe prevederile art. 51 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011, este văduvit de claritatea, precizia și previzibilitatea așteptate de la norma legală pentru ca aceasta să corespundă exigențelor art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât nu reglementează în mod expres și ipoteza legii speciale în care reclamant este beneficiarul persoană juridică de drept public. Or, raporturile juridice nu se pot bucura de stabilitate și securitate dacă fondul activ al legislației cuprinde soluții legislative contradictorii, neclare, imprecise care pot conduce la situații imprevizibile. În acest sens, Tribunalul București invocă considerente din mai multe decizii ale Curții Constituționale, de exemplu, deciziile nr. 26 din 18 ianuarie 2012, nr. 31 din 27 ianuarie 2016 și nr. 72 din 29 ianuarie 2019.

7. Aplicând cele statuate de Curtea Constituțională la circumstanțele speței de față, Tribunalul București susține că normele legale care reglementează o competență teritorială exclusivă pentru soluționarea cauzelor de contencios administrativ, respectiv art. 10 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, trebuie să fie clare, precise și previzibile, ceea ce presupune, printre altele, și obligația legiuitorului de a reglementa un cadru normativ coerent în care normele edictate să se completeze și să se dezvolte reciproc într-un mod armonios, fără a crea antinomii între actul normativ care se constituie în sediul general al materiei și cele care reglementează aspecte particulare sau

speciale ale acesteia. În lipsa unui cadru legislativ clar și coerent în privința identificării instanței competente din punct de vedere teritorial să soluționeze acțiunea în contencios administrativ întemeiată pe prevederile art. 51 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011, prin efectul declinărilor reciproce de competență pe care le impune textul de lege criticat se încalcă și dreptul la un proces echitabil, prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituție, precum și art. 126 alin. (2) din Constituție.

8. În fine, autorul excepției de neconstituționalitate consideră că, întrucât legea nu reglementează în mod clar și expres competența teritorială pentru situația raportului de contencios administrativ special, reglementat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011, iar această competență nu poate fi identificată nici în baza uzanțelor, atunci competența teritorială a instanței sesizate de beneficiarul, persoană juridică de drept public, nemulțumit de actul emis de autoritatea cu competențe în gestionarea fondurilor europene, se va determina în baza dispozițiilor legale privitoare la situații asemănătoare, iar acestea sunt cele cuprinse în teza întâi a art. 10 alin. (3) din Legea nr. 554/2004. Sesizarea instanței de contencios administrativ în temeiul art. 51 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 nu este asemănătoare celei reglementate de teza a doua a art. 10 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, întrucât în acest din urmă caz instanța este sesizată de autoritatea publică, astfel cum este ea definită prin art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 554/2004 (organ de stat sau al unităților administrativ-teritoriale care acționează în regim de putere publică, pentru satisfacerea unui interes legitim public), în vreme ce în ipoteza în care instanța de contencios administrativ este sesizată în temeiul art. 51 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 de o persoană juridică de drept public, aceasta nu acționează în cadrul raportului juridic concret dedus judecătii în regim de putere publică, pentru satisfacerea unui interes legitim public. Prin urmare, acțiunile în contencios administrativ exercitate în temeiul art. 51 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 sunt soluționate de instanța de la sediul reclamantului în temeiul art. 10 alin. (3) teza întâi din Legea nr. 554/2004, cu aplicarea art. 5 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

9. Întrucât acest raționament juridic, agreat de instanța judecătorească ce invocă excepția de neconstituționalitate, a fost invalidat de Înalta Curte de Casație și Justiție, în procedura regulatorului de competență, Curtea stabilind că situațiilor în discuție li se aplică teza a doua a art. 10 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, Tribunalul București apreciază că prin această modalitate de aplicare a art. 10 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 sunt nesocotite prevederile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5), art. 21 alin. (3) și art. 126 alin. (2).

10. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 10 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare. Textul de lege criticat are următorul cuprins: *„Reclamantul persoană fizică sau juridică de drept privat se adresează exclusiv instanței de la domiciliul sau sediul său. Reclamantul autoritate publică, instituție publică sau asimilată acestora se adresează exclusiv instanței de la domiciliul sau sediul pârâtului.”*

14. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5), art. 21 alin. (3) și art. 126 alin. (2).

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autorul sesizării susține că art. 10 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, norma de drept comun aplicabilă în identificarea instanței competente din punct de vedere teritorial să soluționeze acțiunea în contencios administrativ întemeiată pe prevederile art. 51 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011, este lipsit de claritate, precizie și previzibilitate, întrucât nu reglementează în mod expres ipoteza în care reclamant este o persoană juridică de drept public.

16. Curtea constată că Tribunalul București a fost sesizat, în temeiul art. 51 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011, cu o acțiune prin care reclamantul — județul Cluj, deci o unitate administrativ-teritorială, persoană juridică de drept public care are calitatea de beneficiar în înțelesul dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. g) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011, a atacat decizia pârâtului — Ministerul Lucrărilor Publice, Dezvoltării și Administrației —, care are calitatea de autoritate cu competențe în gestionarea fondurilor europene, decizie pronunțată în soluționarea unei contestații formulate împotriva unui titlu de creanță. Potrivit dispozițiilor art. 51 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011, *„Deciziile pronunțate în soluționarea contestațiilor pot fi atacate de către contestatar la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă, în conformitate cu prevederile Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare”*.

17. Curtea reține că art. 10 din Legea nr. 554/2004 stabilește normele legale în funcție de care se determină instanța competentă să judece o anumită acțiune în contencios administrativ. Astfel, potrivit alin. (1) și (1¹) al acestui articol, în funcție de autoritatea emitentă sau de valoarea creanței, tribunalul sau curtea de apel este instanța competentă din punct de vedere teritorial să judece acțiunile pornite împotriva deciziilor pronunțate în soluționarea contestațiilor administrative împotriva titlurilor de creanță emise pentru recuperarea sumelor plătite necuvenit ca urmare a unor nereguli constatate de autoritățile cu competențe în gestionarea fondurilor europene. Dispozițiile alin. (3) al art. 10 stabilesc instanța competentă din punct de vedere teritorial. Analizând conținutul normativ al acestui alineat, Curtea constată că acesta reglementează două ipoteze: prima vizează competența exclusivă a instanței de la domiciliul sau sediul **reclamantului**, în cazul în care acesta este o **persoană fizică** sau o **persoană juridică de drept privat**, iar cea de-a doua ipoteză vizează competența exclusivă a instanței de la domiciliul sau sediul **pârâtului**, în cazul în care reclamantul este o **autoritate publică, instituție publică sau asimilată acestora**. Cu alte cuvinte, competența teritorială a instanței de contencios administrativ se stabilește în funcție de calitatea

reclamantului, distingând între persoana fizică sau juridică de drept privat care se poate adresa instanței de la domiciliul sau sediul său, pe de o parte, și autoritatea publică sau instituția publică sau cea asimilată acestora care se poate adresa instanței de la domiciliul sau sediul pârâtului, pe de altă parte. Normele speciale de competență teritorială exclusivă înlătură incidența în contenciosul administrativ a competenței alternative prevăzute de dispozițiile art. 111 din Codul de procedură civilă intitulat *Cererile introduse împotriva persoanelor de drept public*, potrivit cărora *„Cererile îndreptate împotriva statului, autorităților și instituțiilor centrale sau locale, precum și a altor persoane juridice de drept public pot fi introduse la instanța de la domiciliul sau sediul reclamantului ori la instanța de la sediul pârâtului”*.

18. Lipsa de claritate, precizie și previzibilitate pe care autorul excepției de neconstituționalitate o impută dispozițiilor art. 10 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 rezidă în faptul că acestea nu prevăd expres ipoteza în care reclamant în litigiul administrativ este o *persoană juridică de drept public*.

19. Curtea reține că, potrivit art. 191 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, *„persoanele juridice de drept public se înființează prin lege”* sau, prin excepție, în cazurile anume prevăzute de lege, *„se pot înființa prin acte ale autorităților administrației publice centrale sau locale ori prin alte moduri prevăzute de lege”*. De asemenea, potrivit art. 246 din Codul civil, *„persoanele juridice de drept public se dizolvă numai în cazurile și în condițiile anume prevăzute de lege”*. Având în vedere dispozițiile Codului civil, Curtea reține că, spre deosebire de persoanele juridice de drept privat, care, potrivit art. 190, *„se pot constitui, în mod liber, în una dintre formele prevăzute de lege”*, persoanele juridice de drept public sunt supuse unui regim juridic strict, înființarea lor fiind rezultatul voinței legiuitorului (atunci când prin lege se dispune expres înființarea sau legea prevede expres modul de înființare a unei astfel de entități) sau a unei autorități a administrației publice centrale sau locale, care printr-un act administrativ dispune înființarea unei atare persoane juridice. Ținând seama de modalitățile în care ia ființă persoana juridică de drept public, apare cu evidență scopul pentru care aceasta se constituie, și anume realizarea unui interes public, național sau local. Mai mult, tocmai în considerarea interesului public urmărit, Curtea reține că numai legea este cea care determină cazurile și condițiile în care aceste entități își pot înceta activitatea. Toate aceste elemente (modul de înființare, obiectul de activitate care urmărește satisfacerea unui interes public, modul de dizolvare) determină regimul juridic aplicabil persoanelor juridice de drept public.

20. Categoria persoanelor juridice de drept public cuprinde categoria *autorităților publice* și categoria *instituțiilor publice*. Astfel, potrivit art. 5 lit. k) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, *autoritatea publică* este „organ de stat sau al unității administrativ-teritoriale care acționează în regim de putere publică pentru satisfacerea unui interes public”, cu subcategoria *autoritate a administrației publice*, care este „autoritate publică care acționează pentru organizarea executării sau executarea în concret a legii sau pentru prestarea serviciilor publice” [art. 5 lit. l) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019]. De asemenea, potrivit art. 5 lit. w) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, *instituția publică* este „o structură funcțională care acționează în regim de putere publică și/sau prestează servicii publice și care este finanțată din venituri bugetare și/sau din venituri proprii, în condițiile legii finanțelor publice”. Îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege (încadrarea în definițiile stabilite de Codul administrativ) se constituie în „diferența specifică” a categoriilor de *autoritate publică*, respectiv *instituție publică*, față de „genul

proxim” constituit de categoria *persoanelor juridice de drept public*, raportul dintre aceste categorii fiind acela dintre părți și întreg.

21. Cu privire la unitățile administrativ-teritoriale, Codul administrativ prevede la art. 96 alin. (1) că acestea *„sunt persoane juridice de drept public”*. În categoria generală a persoanelor juridice de drept public intră, de asemenea, *furnizorii de servicii sociale*, prevăzuți de art. 92 alin. (2) lit. d), sau *operatorii de servicii comunitare de utilități publice locale sau județene*, prevăzuți de art. 92 alin. (2) lit. f) coroborat cu art. 2 lit. g) din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006. Fără a avea calitatea de „autorități publice” sau „instituții publice”, dar în mod similar acestora, toate aceste persoane juridice sunt supuse regimului juridic stabilit în legea prin care sunt înființate sau în legea care dispune modul lor de înființare și au ca scop satisfacerea unui interes public, național sau local.

22. Referitor la reprezentarea în justiție a unităților administrativ-teritoriale, art. 109 alin. (1) și (2) din Codul administrativ stabilește că *„reprezentarea în justiție a unităților administrativ-teritoriale se asigură de către primar sau de către președintele consiliului județean”, care „stă în judecată în calitate de reprezentant legal al unității administrativ-teritoriale, pentru apărarea drepturilor și intereselor legitime ale acesteia, și nu în nume personal”*. Or, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art. 105—107 din același act normativ, primarul și consiliul județean, care este condus de un președinte care reprezintă autoritatea executivă la nivelul județului, sunt autorități ale administrației publice locale.

23. Prin urmare, având în vedere regimul juridic aplicabil persoanelor juridice de drept public și ținând seama, pe de o parte, de conținutul normei cu caracter general în materia competenței teritoriale de soluționare a cererilor introduse împotriva persoanelor de drept public — art. 111 din Codul de procedură civilă —, care enumeră, pe lângă stat, autorități și instituții centrale sau locale, și *„alte persoane juridice de drept public”*, și, pe de altă parte, de norma cu caracter special — art. 10 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 — care reglementează în cea de-a doua ipoteză competența exclusivă a instanței de la domiciliul sau sediul pârâtului, în cazul în care reclamantul este *„o autoritate publică, instituție publică sau asimilată acestora”*, Curtea reține că, deși norma criticată nu prevede expres cazul reclamantului persoană juridică de drept public în enumerarea pe care o dispune, sintagma „asimilată acestora” nu se poate referi decât la persoanele juridice de drept public, al căror regim juridic care le guvernează existența este similar celor al autorităților publice sau al instituțiilor publice. Opțiunea legiuitorului pentru această asimilare sub aspectul normelor procedurale care stabilesc competența teritorială a instanțelor în contenciosul administrativ este în deplin acord cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”*, și nu impietează asupra dreptului la un proces echitabil al părților implicate în litigiul administrativ.

24. În concluzie, întrucât din coroborarea dispozițiilor legale în vigoare cuprinse în Codul de procedură civilă, Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, Legea nr. 287/2009 privind Codul civil și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ reiese cu claritate și previzibilitate înțelesul dispozițiilor art. 10 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, Curtea constată ca fiind neîntemeiată critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 1 alin. (5), art. 21 alin. (3) și ale art. 126 alin. (2) din Constituție.

25. Pentru toate aceste motive, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată din oficiu în Dosarul nr. 12.836/3/2020 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 10 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 noiembrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef delegat,
Mihaela Senia Costinescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

